

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **Z. D.**, státní příslušnost Arménská republika
adresa pobytu X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2019, č. j. MV-112555-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo částečně zrušeno a částečně potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 12. 3. 2019, č. j. OAM-884-70/PP-2013 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost

žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, a to a) výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 4. 2013 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona tím, že účelově uzavřela manželství, b) výrokem II. podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nehodlá na území České republiky pobývat přechodně společně s občanem EU. Žalovaná zrušila výrok I. prvostupňového rozhodnutí, neboť neshledala účelovost manželství žalobkyně s občanem EU. Odvolání ale zamítla ve vztahu k výroku II., který potvrdila, jelikož dospěla stejně jako správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně nehodlá pobývat na území ČR společně s občanem EU.

II. Napadené rozhodnutí žalované

2. Žalovaná nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Uvedla, že žalobkyně podala dne 21. 1. 2013 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (občana ČR). V průběhu řízení bylo provedeno několik pobytových kontrol a výsledků žalobkyně a jejího manžela, občana ČR, s nímž uzavřela sňatek dne 24. 10. 2012 v Arménské republice. Na základě zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně uzavřela manželství účelově, neboť odpovědi žalobkyně a jejího manžela se rozcházeły, přičemž otázky se týkaly všech oblastí jejich života. Pár se neshodoval ohledně osobních údajů, okolností prvního setkání. Rovněž bylo dle správního orgánu I. stupně prokázáno, že žalobkyně od roku 2015 nežije se svým manželem ve společné domácnosti. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí na základě odvolání podaného žalobkyní i jejím manželem. Manžel žalobkyně v odůvodnění svého odvolání uvedl, že mu byla zamítnuta žádost o průkaz „ZTP“ s odůvodněním, že má manželku. Svou manželku uvedl jako osobu, která mu pomáhá při každodenních převazech jeho nemocné nohy.
3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že je třeba posoudit, zda je úmyslem žalobkyně skutečně pobývat společně se svým manželem na území ČR, přičemž takový pobyt musí být reálně možný. Žalovaná nicméně dospěla ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, že žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU. Z výsledku žalobkyně ze dne 22. 10. 2018 a výsledku jejího manžela ze stejného dne, jakož i z protokolu o pobytové kontrole ze dne 1. 10. 2018 žalovaná dovodila, že žalobkyně fakticky žije v Rakousku, nikoliv na území ČR. Do ČR se vrací pouze nepravdělně. Dle žalované je zjevné, že žalobkyně nebydlí s občanem ČR ve společné domácnosti, ale pouze jej navštěvuje, a své zázemí má u matky v Rakousku, kde má svůj samostatný pokoj a osobní věci. Dle názoru žalované spolu žalobkyně a její manžel nesdílí společnou domácnost, manželé se od doby, co se žalobkyně přestěhovala do Rakouska, nepodílí na společném financování svého života, netráví spolu svátky, neslaví narozeniny, nemají společné zájmy a vzájemně se o sebe nestarají. Ze zjištěného skutkového stavu podle žalované navíc vyplývá, že zdravotní stav manžela žalobkyně není příznivý, neboť v roce 2014 prodělal mozkovou příhodu, dlouhodobě se léčí s bérčovými vředy a má cukrovku druhého stupně. Při svém posledním výsledku uvedl, že si sám uklízí a vaří a že se o sebe musí postarat. Pečovatelskou službu nechtěl, neboť si myslel, že bude bydlet s manželkou.

Žalobkyně kromě toho mluví o svém manželovi jako o „panu M.“. V Rakousku bydlí i syn žalobkyně a žalobkyně zde též pracovala. Je tak dle žalované zjevné, že svůj rodinný život přesunula do Rakouska, kde hodlá pobývat. K povolení přechodného pobytu tak nebyly dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců splněny podmínky.

4. Žalovaná se nicméně neztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že manželství bylo uzavřeno účelově. Správní orgán I. stupně nevzal v potaz, že se výpovědi žalobkyně a jejího manžela v mnoha odpovědích shodovaly a na rozdílné odpovědi mohla mít vliv délka správního řízení (více než 5 let) a zdravotní stav manžela. Po podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobkyně se svým manželem nějakou dobu pobývala. Nelze proto dovodit, že by bylo jejich manželství pouze předstírané. Žalovaná proto zrušila výrok I. prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaná nesprávně zjistila skutkový stav věci a nesprávně aplikovala § 87b zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že se žalobkyně starala o svou nemocnou matku a žila po určitou dobu v Rakousku. Jednalo se ale o přechodné období, neboť se o matku nemohl starat nikdo jiný. Momentálně žije žalobkyně v ČR a pečuje o svého nemocného manžela. Zamítnutím její žádosti by bylo ohroženo zdraví jejího manžela i jejich soukromý a rodinný život. Žádost o povolení k přechodnému pobytu byla podána v roce 2013, tj. před šesti lety. Správní orgán sice vydává rozhodnutí podle skutkového stavu v době svého rozhodnutí, nemůže však jít k tíži žalobkyně, že správní orgán nedodržel zákonnou lhůtu. Žalobkyně od roku 2013 prokázala, že vztah s jejím manželem je trvalý a hodlá o manžela pečovat. Přechodný pobyt mimo ČR neznamená, že nehodlá pobývat v ČR společně s občanem EU. V jejím pobytu jí bránily okolnosti na její vůli nezávislé, které však pominuly. Dle žalobkyně nelze § 87b zákona o pobytu cizinců interpretovat restriktivně a zamítnout žádost pouze z důvodu, že přechodně, z důvodů nezávislých na její vůli, nemohla pobývat na území ČR s občanem EU.
6. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné, neboť žalovaná měla neúplné informace o důvodech její nepřítomnosti na území, a proto ji měla vyzvat k podání vysvětlení.
7. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nepokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je zjevné, z jakého důvodu došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalovaná dále plně odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že otázka vůle žalobkyně pobývat v ČR se svým manželem byla řádně posouzena, přičemž byl podle žalované náležitě zjištěn aktuální skutkový stav věci.
9. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobkyně uplatnila nové námitky, které mohla uplatnit již v řízení před správním orgánem. V odvolacím řízení ale podala pouze blanketní odvolání. Žalovaná přitom připustila, že žádost žalobkyně byla zamítnuta s více než šesti letým zpožděním, nicméně nedodržení zákonných lhůt nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobkyně měla po celou dobu řízení právo podat žádost o opatření proti nečinnosti. Žalovaná proto navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise, jímž se dle ustálené správní praxe nedokazuje.
12. Soud pro pořádek dodává, že o vedeném soudním řízení vyrozuměl i manžela žalobkyně, který by jako účastník předcházejícího řízení o žádosti žalobkyně povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU připadal v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení. Toto vyrozumění bylo manželu žalobkyně doručeno fikcí dne 16. 8. 2021, přičemž ten ve stanovené lhůtě dvou týdnů práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnil.
13. Soud se v logice soudního přezkumu zabýval nejprve námitkou, podle níž je odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).
14. Soud takové vady napadeného rozhodnutí neshledal. Z napadeného rozhodnutí je naprosto zjevné, z jakého důvodu byla žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta. Žalovaná podrobně vyložila, že žalobkyně nemá v úmyslu přechodně pobývat v České republice společně se svým manželem, neboť většinu času tráví v Rakousku péčí o svou matku a se svým manželem nesdílí společnou domácnost, zájmy, ani náklady na své životní potřeby s tím, že tyto skutkové závěry opírá zejména o opakované výsledky žalobkyně a jejího manžela, jakož i informace z místního šetření (pobytových kontrol). Z podané žaloby je zjevné, že žalobkyně s tímto posouzením nesouhlasí, tedy brojí proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
15. Soud se proto dále zaměřil na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve světle žalobních námitek, přičemž vycházel z následně citované právní úpravy:

16. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „(r)odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.“
17. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „(r)odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.“
18. Dle § 15a odst. 4 (dnes odst. 3) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Proto vše, co je řečeno ohledně úpravy rodinného příslušníka občana EU na úrovni unijního práva ve vztahu k migrujícímu občanu EU a jeho rodinnému příslušníkovi, lze uplatnit i na rodinného příslušníka nemigrujícího občana ČR, pokud to umožní eurokonformní výklad (nepřímý účinek) transponované vnitrostátní úpravy.
19. Ve vztahu k § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud pouze na okraj poznamenává, že od 15. 8. 2017 byl ve smyslu čl. 3 směrnice [2004/38/ES](#) nahrazen požadavek společného pobytu na území požadavkem, aby rodinný příslušník občana Evropské unie na území České republiky doprovázel nebo následoval – v projednávané věci je ovšem nezbytné s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 222/2017 Sb., vycházet z dosavadní právní úpravy. Pro pořádek je však potřeba říci, že se nejednalo o věcnou změnu zákona či změnu podmínek pro pobyt rodinných příslušníků občanů EU, ale pouze o zpřesnění užívané terminologie tak, aby lépe korespondovala s terminologií používanou ve směrnici [2004/38/ES](#) o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „**směrnice 2004/38/ES**“), zejména s čl. 3 odst. 1. (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb.). Z ustanovení čl. 3 citované směrnice a užití pojmů doprovázení či následování, ostatně jasně vyplývá právě podmínka, že cizinec má na území daného (jednoho) členského pobývat společně s občanem Evropské unie (vést společný život), resp. ho tam následovat. S ohledem na uvedené je tak na projednávanou věc aplikovatelná judikatura správních soudů vztahující se ke znění § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců před zmíněnou novelou i po ní.
20. Z ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba dovodit, že k vydání povolení k přechodnému pobytu po dobu delší než 3 měsíce rodinnému příslušníku občana EU musí být splněna podmínka, že jde o rodinného příslušníka občana EU, resp. ČR ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Další podmínkou je společné pobývání osob na území. Absence byť jedné z těchto skutečností je důvodem pro zamítnutí žádosti. Ostatně s účinností od 18. 12. 2015 byly tyto důvody zařazeny rovněž výslovně pod § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu odstranění pochybností o tom, podle jakého ustanovení je třeba zamítnout žádost v případě, že cizinec, který požádá o přechodný pobyt rodinného příslušníka, nesplňuje podmínky pro vydání povolení, tedy pokud není rodinným příslušníkem občana EU (resp. nesplňuje podmínky § 15a) nebo pokud na území nepobývá společně s občanem EU (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 314/2015 Sb.).
21. Zákon o pobytu cizinců blíže nevykládá termín či stav, kdy cizinec „*pobývá na území společně s občanem Evropské unie*“. Společným pobytem na území se nerozumí nutně společná domácnost, neboť společná domácnost je v zákoně o pobytu cizinců výslovně stanovena jako požadavek pouze v případě některých rodinných příslušníků [např. podle § 15a odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) bod 1 a písm. b)]. Ani směrnice [2004/38/ES](#) požadavek společné

domácnosti s občanem EU pro pobytové oprávnění rodinného příslušníka občana EU nestanoví a rovněž z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že rodinní příslušníci občana EU nemusí nezbytně trvale žít s občanem EU, aby byli držitelem odvozeného práva pobytu (viz rozsudky Soudního dvora ve věci 267/83 *Diatta*, bod 18, 20 a 22 a ve věci [C-244/13 Ogieriakhi](#), odst. 37-45).

22. Společné pobývání na území tak nemusí být nutně sdílení společné domácnosti, musí se nicméně jednat o sdílení společného života v daném členském státě, přestože si lze jistě představit i jiné formy uspořádání a konkrétní životní situace, které by podmínku pobývat společně na území taktéž naplňovaly. Podstatné znaky společné domácnosti vymezené zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29, ovšem jistě mohou být vodítkem pro posouzení toho, zda cizinec společně pobývá s občanem EU na území, neboť žádá-li cizinec o přechodný pobyt na území ČR, je smyslem a cílem jeho žádosti společné soužití s rodinným příslušníkem (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2021 č. j. 5 A 231/2018 - 55). V rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 9 A 146/2018 - 43, byl zdejší soud toho názoru, že z hlediska posuzování okolností společného pobývání či soužití lze inspiraci najít i v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se sice nikoliv manželského, nýbrž partnerského vztahu, přičemž měl za to, že některé soudem vyslovené atributy tohoto vztahu mohou být relevantní i pro situaci distančně a dlouhodobě odloučených manželů; v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, týkající se trvalosti partnerského vztahu. Jak přitom v rozsudku ze dne 4. 1. 2019, č. j. 59 A 36/2018 - 37, uvedl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci k naplnění podmínky společného pobývání osob na území nepostačuje, pokud se rodinný příslušník občana EU pouze nachází na území, musí být prokázáno sdílení společného života.
23. Z uvedeného je zjevné, že přestože není nezbytnou podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců sdílení společné domácnosti, je nezbytné naplnit zákonnou podmínku společného života na území ČR po dobu delší než 3 měsíce. Tento závěr ostatně žalobkyně explicitně nerozporela. Podstata její námitky spočívala v tom, že žalovaná zjistila nesprávně skutkový stav věci, neboť ve skutečnosti má úmysl v ČR společně se svým manželem pobývat.
24. S ohledem na otázku zjišťování skutkového stavu věci je nezbytné upozornit, že správní orgány mají při rozhodování vycházet ze skutkového stavu, který je zde v době jejich rozhodování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, č. 1786/2009 Sb. NSS, bod 36, či ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 - 40, bod 18). Na tomto závěru nic nemění ani délka správního řízení, jež přesáhla 6 let, neboť správní orgán zásadně nemůže rozhodovat na základě skutkového stavu, jenž již není aktuální. Jakkoli je přitom samotná délka řízení v rozsahu šesti let obecně jistě nežádoucí, samotnou délku řízení bylo možné řešit uplatněním opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, nehledě na to, že délka řízení nebyla vzhledem k obsahu spisového materiálu způsobena jen na straně správního orgánu I. stupně (k otázce délky řízení pak ještě viz dále).
25. Dále je potřeba zdůraznit, že v řízení o žádosti žalobkyně leželo důkazní břemeno k prokázání skutkových tvrzení primárně na ní. Řízení podle § 87b zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který správní orgány o něco žádá, konkrétně o povolení k přechodnému pobytu. Je proto v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017 - 33, bod 5, či ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 - 42, bod

- 25). Na druhou stranou správní řád stanovuje určité povinnosti i správnímu orgánu, který musí zejména postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Tomuto požadavku správní orgány podle soudu dostály.
26. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně i její manžel byli několikrát vyslechnuti. Při posledním výslechu dne 22. 10. 2018 žalobkyně vypověděla, že její maminka je více než rok v ústavu v rakouském Linci, kam se o ní jezdí starat. Např. v září 2018 byla v ČR dva dny, jinak byla v Rakousku. V létě byla v ČR častěji. V říjnu byla v Rakousku na začátku měsíce a vrátila se 8. 10. Dle svého tvrzení od roku 2015 jinak bydlí na ubytovně s manželem na adrese X. Z finančních důvodů nyní v jednom z pokojů bytu bydlí manželův známý. V Rakousku má k dispozici jeden pokoj, kde má všechny věci. V Rakousku má ještě sestru, která bydlí v Salzburku, ale o maminku se postarat nemůže. Po mrtvici manžela se o něj starala, teď mu maže ránu na noze. Od doby, co její matka onemocněla, Vánoce spolu neslaví. Co se týče jejich finanční situace, poplatky za ubytovnu a potraviny platí její manžel, cesty do Rakouska jí hradí matka. Peníze, které vydělá, utratí společně, když jdou někam ven.
27. Manžel žalobkyně vypověděl, že žalobkyně v ČR trvale nežije, neboť se stará o maminku. U něj je třetí týden. Ve společné domácnosti spolu nebydlí, čekají, až se něco uvolní na ubytovně. U něj na ubytovně má žalobkyně jen to nejnutnější. Vypověděl také, že v Rakousku žije rovněž syn žalobkyně a žalobkyně tam také pracovala. Maminka žalobkyně má v Rakousku třípokojový byt. Žalobkyně do ČR přijela hned po pobytové kontrole, neboť jí hned volal a ona byla celá vyplašená. Manžel žalobkyně dále sdělil, že spolu nebydlí, proto ani neřeší společné finance. Dle manžela se žalobkyně natrvalo přestěhovala do Rakouska právě z důvodu špatného zdravotního stavu její maminky. Žalobkyně s ním bydlela od roku 2012 do roku 2014 v Holešovicích, od té doby ve společné domácnosti nebydleli, pouze občas, když žalobkyně přijede do ČR. Žalobkyně jezdila do ČR na volné víkendy. Od února 2015 je v Rakousku. Ze začátku mu žalobkyně pomáhala z důvodu jeho špatného zdravotního stavu, pravidelně mu převazovala nohu. Teď mu pomohla asi dvakrát, spíš mu pomáhá s přípravou. Do doby, než se odstěhovala, Vánoce slavili. Od roku 2015 je neslaví a netráví společně. Manžel žalobkyně dále uvedl, že spolu nebydlí, a proto si každý hradí své výdaje. Cesty do Rakouska si žalobkyně hradí sama, peníze, které vydělá, si ukládá. Když jdou ven, tak je to zadarmo, neboť jdou třeba do parku.
28. Při pobytové kontrole dne 25. 9. 2018 bylo hovořeno se správcem ubytovny na adrese X. Ten hlídce sdělil, že žalobkyně je se svým manželem vedena na ubytovně, ale v současné době je v zahraničí. Bylo zjištěno, že manžel žalobkyně je ubytován v jedné místnosti se sociálním zařízením, přičemž v místnosti se nachází pouze jedno lůžko. Hovořeno bylo i s manželem žalobkyně, který sdělil, že je žalobkyně v Rakousku a za ním dojíždí nepravidelně na víkendy. Na požádání hlídky nebyl schopen ukázat osobní věci manželky.
29. Na podkladě zjištěných skutečností soud stejně jako žalovaná nepopírá, že žalobkyně zpočátku, cca od roku 2012 do roku 2014, se svým manželem na území ČR pobývala. Nicméně, soud musel přisvědčit žalované, že se situace od té doby změnila, neboť žalobkyně z důvodu péče o svou matku od roku 2015 fakticky pobývá trvale v Rakousku. Z výslechu žalobkyně a jejího manžela vyplynulo, že se žalobkyně vrací do ČR spíše sporadicky. Své věci má převážně v Rakousku, kde má k dispozici jeden pokoj. V ČR dlouhodobě nepracuje. Manžel žalobkyně bydlí na ubytovně, přičemž jeden pokoj pronajímá. Žalobkyně s manželem neslaví svátky ani narozeniny. Finančně se nepodporují, každý si hradí své výdaje. V Rakousku má žalobkyně rovněž sestru a podle výpovědi manžela, jenž se byl v Linci

v minulosti za žalobkyní podívat, i syna, který bydlí ve stejném bytě (zde soud připouští, že žalobkyně uvedla, že její nejmladší syn žije v Arménii, nevidí však důvod proč by její manžel v tomto vypovídal nepravdivě). Manželovi pak pomáhala z důvodu jeho špatného zdravotního stavu především v předešlých letech.

30. Dle soudu tak žalobkyně neprokázala sdílení společného života se svým manželem právě na území ČR, a to z důvodu jejího dlouhodobého faktického pobytu v Rakousku (manžela tak do ČR nyní ani nenásleduje). Z výše uvedeného jasně vyplývá, že žalobkyně v době rozhodování správních orgánů svůj život přesunula do Rakouska, přičemž v ČR pobývala vždy pouze dočasně. Z výpovědi žalobkyně i jejího manžela nevyplývá, že by spolu trvale žili a společně uhrazovali náklady na své potřeby. Soud nepřehlédl, že důvodem odchodu žalobkyně do Rakouska byla péče o její matku. Tyto důvody ale nejsou pro projednávanou věc relevantní, neboť zákon o pobytu cizinců nedává správním orgánům pravomoc tyto důvody posuzovat. Úkolem správních orgánů je posoudit pouze to, zda jsou naplněny podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, včetně sdílení společného života na území ČR.
31. Pokud žalobkyně v podané žalobě uváděla, že momentálně žije v ČR a pečuje o svého manžela, k prokázání svých tvrzení nenavrhla žádné důkazy. Kromě toho žádné nové skutečnosti nenamítala ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí – pokud podala blanketní odvolání, nemůže žalované vyčítat, že v tomto směru nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Jestliže se přitom faktická situace jejího pobytu na území ČR změnila, nic jí nebrání podat novou žádost o přechodný pobyt. Námitky žalobkyně proto neshledal soud jako důvodné.
32. Stejně tak není důvodná námitka stran případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. V obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
33. V posuzované věci zdejší soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobkyně) nepřiměřené. Jestliže nebyla shledána existence vedení společného života žalobkyně s jejím manželem na území ČR, nelze přisvědčit ani tvrzenému nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života, který vede zejména v Rakousku. Jak bylo uvedeno, právě v Rakousku má matku, o kterou pečuje a svůj osobní život. V České republice nemá žalobkyně trvalou práci a za manželem dojíždí pouze občasně. Navíc bylo zjištěno, že manžel žalobkyně se o sebe i přes jeho špatný zdravotní stav dokázal několik let postarat sám.
34. Ani namítaná nepřiměřená délka trvání správního řízení není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Přestože délka správního řízení mnohonásobně překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem o pobytu cizinců, respektive správním řádem a ačkoli v tomto směru správní orgány pochybily (jakkoli byla tato délka zapříčiněna i nezbytností řádného zjištění skutkového stavu, mj. i z důvodu změny pobytu v průběhu řízení), nejde o

vadu, která by měla vliv na zákonnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 - 41, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, či ze dne 6. 8. 2020, č. j. 6 Azs 151/2020 - 29).

VI. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec její běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu